

— Минахъ така набързо, да се разберемъ за утре. А вчера, когато ми се обади по телефона, мъжътъ ми бѣше въ стаята и затова казахъ „грѣшка“. Ти разбра веднага, нали?

Той я гледаше, слушаше и си мислѣше: „Колко е хубава! Колко е елегантна! Колко е смѣла! Колко е хитра! Червило, пудра, коприна, лакъ на ноктитѣ и колко много лъже!“

— А сега, помни добре какво ще ти кажа. Утре вечеръ въ 9 часа ще дойдешъ при мене въ къщи. Мъжътъ ми заминава по обѣдъ. Слугинята ще бжде при братъ си. Ще се качишъ право горе, ще звънишъ четири пѣти — да разбере, че си ти. Запомни: нумеръ 25, входъ А, вториятъ етажъ, въ лѣво. Разбрано, нали? А сега бързамъ. Трѣбва да си вървя. Ще ходя на шивачка. Утре ще те чакамъ. О, отъ колко време живѣя съ мисълта да бждемъ заедно двама, несмушавани отъ никого! До виждане, милий! Утре, деветъ часа.

Хвърли цигарата въ една праздна ваза, турна си шапката, накриви я предъ огледалото до последна възможность, да се крепи на главата ѝ, после, като се увѣри, че ако я мръдне още единъ милиметъръ, тя ще падне, стисна му силно ржката, приближи устнитѣ си бързо до неговитѣ и като подгонена хукна навънъ.

Той остана като замаянъ.

Не вѣрваше на очитѣ си. Какъ е възможно това?

Или, може би, тя го прави, защото още ме обича? И ако тя е готова да изневѣри на мъжа си, то е само зарадъ мене. — Мислѣше си и бършеше съ кърпа червенитѣ следи по устнитѣ си, оставени отъ нея.